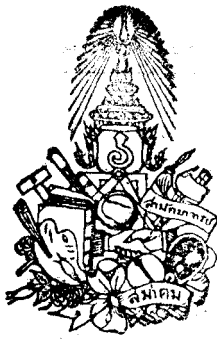

ลครพด
๑

เรื่อง

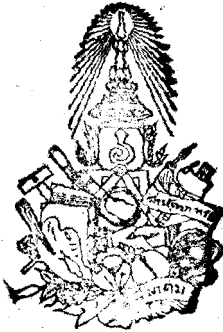
จัดการรับเสด็จ

พระราชทาน

สำนักคณาจารย์สมาคม

วันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๗

ก

“ จดการ รับเสด็จ ”

ลครพด ๑ ชุด

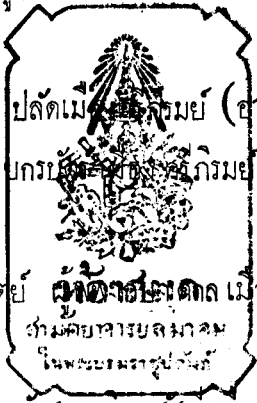
ตัว ลคร

พระยาศรีบุรีรมย์ ผู้ว่าราชการเมืองศรีภิรมย์ (อายุประมาณ ๕๕ ปี)

หลวงอุดมศิริเขตร์ ปลัดเมืองศรีภิรมย์ (อายุประมาณ ๒๘ ปี)

ขุนวิเศษศิริขันธ์ บกกรมการเมืองศรีภิรมย์ (อายุประมาณ ๒๕ ปี)

นายสังข์เนติบัณฑิตย์ **เจ้าอาวาสวัด** เมืองศรีภิรมย์ (อายุประมาณ ๒๔ ปี)

นายร้อยเอก ขุนอกภัยสรเพลิง ปลัดเมืองศรีภิรมย์ (อายุประมาณ ๔๐ ปี)

นายร้อยโท บาง ผู้บังคับกองตำรวจภูธร เมืองศรีภิรมย์

นายทองดี คลังเมืองศรีภิรมย์ (อายุประมาณ ๒๕ ปี)

๒

นายบุญยืน ผู้ช่วยราชการ เมืองศรีภิรมย์

ซ้ายมั่ง คนใช้ของ พระยาศรีบุรีรัมย์

นายชั้น พลเรือน ชาวบางกอก

คุณหญิงห้อย ภรรยาพระยาศรีบุรีรัมย์ (อายุประมาณ ๔๕ ปี)

แม่ลำไย ภรรยาหลวงอุดมศิริเขตร์ (อายุประมาณ ๒๐ ปี)

แม่ขจร ภรรยา นายสังข์ (อายุประมาณ ๑๙ ปี)

สถานที่ : จวนผู้ว่าราชการ เมืองภิรมย์

สมัย : พุทธศักราช ๒๔๕๖

“จัดการรับเสด็จ”

ฉาก: ห้องรับแขก ด้านหลังมี ประตู ๓ ช่อง เบ็ด
ออกไป มุข นำบ้าน ต่อ มุข เห็น ต้นไม้ ด้าน ขวา แล ซ้าย มี
ประตู ข้าง ละ ๒ ประตู ด้านขวา นั้น สวมคิดว่า เป็นห้อง แต่งตัว
และห้อง นอน มี ฉาก ตั้ง บัง เป็น ลับ แล ใน ประตู ด้านซ้าย
สวมคิดว่า เป็น ห้อง กินข้าว ประตู มี บังตา บรรดา ประตู เบ็ด
ทั้งหมด ไม่มี บัด เลย มี ม่าน ผ้ามืด ที่ผนัง ด้าน หลัง
หว่าง ประตู ติด ทั่ว กว้าง ผนัง ด้าน ขวา และ ซ้าย ยังว่างอยู่
ส่วน เครื่อง ตกแต่ง ที่ มุข นอก มี โต๊ะ เก้าอี้ ด้าน ซด ๑
ตั้ง กลาง เก้าอี้ ด้าน ปลีก ตั้ง ตรง เล้า ๆ ละ ตัว ใน ห้อง
มี โต๊ะ ตั้ง กลาง เก้าอี้ ว่าง ๆ อยู่ ยังไม่ เป็น ระเบียบ เรียบ ร้อย
เห็นได้ว่า ยัง จัดไม่ แล้ว กับ มี กระโต อย่าง ไซ้ จุด โคม อื่น ๑
อยู่ริม ประตู ข้าง ขวา มี ม่าน ผ้ามืด กับ ผ้ามืด ต่าง ๆ มี ต

พริ้ว และ เครื่อง มือ ต่าง ๆ วาง รวม ๆ อยู่ บน โต๊ะ บ้าง บน

เก้าอี้ บ้าง กับ พื้น บ้าง ๆ ล ฯ ๆ ล ฯ

(เมื่อ เปิด ม่าน พระยาศรี บุรุษมย์ กำลัง ตู แตะ การ

ตลกต่าง นายทองดี กำลัง ขึ้น อยู่ บน กระจาด นายบุญยืน

ยัด กระจาด อยู่ พระยาศรี แต่ง ตัว นุ่ง ผ้า ม่วง สี บัว ไรย ไล่

ดูงเท้า รองเท้า แต่ เลื่อ นั้น แขนง อยู่ที่ หัว กวาง นายทองดี

นุ่ง สี เขียว ไล่ ดูงเท้า รองเท้า นายบุญยืน นุ่ง สี น้ำเงิน ไล่

ดูงเท้า รองเท้า เลื่อ ทั้ง ๒ คน นี้ ก็ แขนง ที่ หัว กวาง)

พระยาศรี

เอ๊ะ! แม่ห้อย อย่งไร ร่ำไร จริง ๆ กับ จะ เย็บ ม่าน นิด เต็ยร

เท่า นั้น ก็ ต้อง ซัก ซ้ำ .

บุญยืน

ผมไป เร่ง หรือ ขอรบ (ปลดอยกระจาด แล้วขยับ จะไป)

ทองคำ

อ้าว ๆ! คุณ คุณ ละก็ จะ ปล่อยก็ ไม่ บอกให้ ผม รู้ เพื่อ รู้ ตัว
ด้วย เดี๋ยว ผม ก็ จะ เอ็กสะเต็น ลง มา คอหัก ตาย เท่า นั้น เอง

บุญยืน

อ้อ! ขอโทษ! (ยัดกระโต) ถ้าอย่างนั้นผมก็ไปไม่ได้สิ

พระยาครี

เอา เอะ ฉนั้น จะ ยัด กระโตไว้ ให้ เอง

ทองคำ

อย่า เลย ขอรับ ตำ สูง

พระยาครี

อ้อ ไม่ เปนไร มิได้ นึก เลี้ยว ว่า ฉลอง พระเดช พระคุณ เจ้านาย
ไม่ ถ้อ เลย (เข้าไปยัดกระโต)

ทองคำ

(ไหว) ถ้า เช่น นั้น ผม ขอ อภัยโทษ นะ ขอรับ

พระยาศรี

ไม่เป็นไร มิได้ (พูด กับ นายบุญยืน) ไป เตือน ม่าน ที่
แม่ห้อย หน่อย เอะ

บุญยืน

ขอรับ (ออกไป ทาง ซ้าย)

พระยา ศรี

เต็ม ที่ ไม่ บอก ไม่ กล่าว ให้ รู้ ตั๋ว เน้น ๆ หน่อย

ทองดี

ขอรับ ทำ อย่าง นี้ เต็ม ที่ อยู่ ข้าง จะ ผูก ละคร ทุก มาก ทำ
ไม ไม่ บอก ล่วง นำ กัน นาน ๆ หน่อย ก็ ไม่ ทราบ

พระยา ศรี

เขา ว่า ท่าน พระ องค์ นี้ เป็น ธรรม เนียม ท่าน จะ ไป ไทน์ ท่าน ก็
ไป โดย ทัน ที่ ท่าน ไม่ ใคร บอก ล่วง นำ ท่าน จะ คิด ธรรม
เนียม นอก มจ หรือ อย่าง ไร ก็ ไม่ ทราบ

๕

ทองดี

การที่ท่านเพิ่ง กลับจาก ยุโรปใหม่ นั้น แผละ ทำให้จิต รัย รong
ยาก ต้อง ระวัง มาก หน่อย ท่าน คอยุโรป อยู่ด้วย ถ้า
จิต เหลว ๆ ไหล ๆ ก็ จะ ว่า เรา เป็น อัน คิวไลซ์ บ้า ถื่อน ไป

พระยาศรี

ก็นั้น นะ ลี !

(ตบที่กระโต กระโตกระเทือน นาย

ทองดี กลัว ตก คว่ำ ราม่า นไว้)

ทองดี

ได้ เค้า ขอรับ ไปรด ระวัง หน่อย

พระยา ศรี

โอ! ขอโทษ ฉัน เผลอ ไป (ยัดกระโต ตาม เติม)

ทองดี

ขอบ พระเดช พระคุณ

พระยา ศรี

ไม่ เป็น ไรมิ ได้

๖

ทองดี

พุทโธ! คอผมหักก็ไม่ใช่ไร หรือ ขอรบ

พระยา ศรี

อ้อ ไม่ใช่เช่นนั้น ที่ฉันว่าไม่ใช่ไร มิได้ คือใน ส่วนที่
นาย ทองดี ชอบใจ ฉัน แต่ส่วนที่ นาย ทองดี จะ คอ หัก นั้น
เป็นไร อย่าง ยิ่ง ฉัน อนุญาตไม่ได้เลย

ทองดี

เป็น พระเดช พระคุณ มาก

พระยา ศรี

ไม่ใช่ไร มิได้ เออ! ฉัน เห็น จะ ชรา เลี้ยว แล้ว

ทองดี

ยัง ขอรบ ยังไม่ชรา อายุ เท่าได้เท่ากำลัง เป็นงาน เป็น
การ ดี ที่เดียว ก็ฝรั่ง เขา ยัง ทำ การ งาน ไป จน อายุ ตั้งเจ็ด
สิบ แปด สิบ ได้

พระยา ครี

ก็ฉันไม่ใช่ฝรั่ง มั่ง ค่ำ อะไร นี่ นะ แต่ที่ฉัน มา รู้ คัก ความ
ชรา ของ ฉัน นั้น เพราะ มา รู้ คัก ความ ว่า คิด ฉัน ตู มั่น ไม ใคร
เล่น เหมือน แต่ ก่อน คุณ ก็ อะไร มั่น ออก ซ้ำ ๆ ไป

ทองดี

ใน ข้อ โศ เป็น ต้น

พระยา ครี

ฉัน จะ ชี้ ตัว อย่าง ให้ แล เห็น ชัด เจน ได้ ที่นี้ ที่ เป็น ต้น ว่า
เวลา นี้ แม่ ห้อย ก็ ยัง เย็บ ม่าน ไม่ แล้ว

ทองดี

ก็ แล้ว อย่าง ไ

พระยา ครี

ก็ ม่าน ที่ ยัง ไม่ แล้ว ก็ ย่อม จะ เอา ชัน ตัด ไม่ ได้ อยู่ เอง

ทองดี

ถูก แล้ว ขอรบ

๘

พระยา ศรี

และ การ ที่ แทะ ชื่น ไป เผล่น อยู่ บน กระจาด นั้น ก็ ไม่มี ประโยชน์
อะ ไร เลย

ทองดี

ข้อ นี้ ก็ จริง อย่าง ไ้ เต้า ว่า

พระยา ศรี

ถ้า ฉนั้น ไม่ ขวรา หลง ลืม แล้ว ฉนั้น ก็ คง จะ ไ้ บอก ให้ แทะ ลง มา
เสีย ก่อน เมื่อ ม่าน มา จึง ค่อย บิน ขึ้น ไป ใหม่ ก็ จะ ไ้

ทองดี

ข้อ นี้ ก็ จริง อีก แทะ ละ ขอรบ้ ผม ขอบ พระเดช พระ คุณ ที่ ไ้
เท้า กล่าว ขึ้น ผม เอง ก็ ไม่ ทั่น คิด ไป ถึง ถ้า เช่น นั้น
ผม ลง นะ ขอรบ้

พระยา ศรี

ลง ก็ ไ้ ฉนั้น จะ ไ้ ไม่ ต้อง ยึด (พอ นาย ทองดี เริ่ม เก้า)

ลง กระจโต คุณหญิง ห้อง ก็ ถือ ม่าน เข้า มา จาก ทาง ซ้าย
นาย บุญ ยืน ตาม เข้า มา) ทองดี! ไม่ต้อง ลง ละ เชิญ
กลับ ขึ้น ไป ใหม่ เกาะ ม่าน มา แล้ว (พูด กับ คุณ หญิง)

ทำ ไม ช้า นัก เล่า หล่อน

ทองดี

ได้ เท่า อย่า ปล่อย ลี ขอ รับ

พระยา ศรี

โอ้! ขอ โทษ (ยึด กระจโต จน ทอง ดี ขึ้น นั่ง เรียบร้อย)
นั่ง แน่น หรือ ยัง

ทองดี

แน่น ละ ขอ รับ ขอบ พระ เดช พระ คุณ

พระยา ศรี

ไม่ แปล ไร มิ ได้! บุญ ยืน มา ยึด ต่อ ไป ที่ เกาะ ฉัน
จะ ต้อง พูด กับ แม่ ห้อย ลัก หน้อย แต่ ถ้า จะ ยึด กระจโต ด้วย
พูด ด้วย ก็ คง จะ ต้อง เสีย ทาง ๑ ได้ ทาง ๑

บุญยืน

ผม ยึด เอง ขอรับ (เข้าไปยึด กระโต)

พระยาครี

แม่ห้อย ทำไม ม่าน นั้น หล่น จึง เย็บ ซ้ำ นึก นึก

ห้อย

นี่ คุณ นึก ว่า ดิฉัน เป็น นารายณ์ ลีกร หรือ

พระยาครี

ฉัน จะ ไป นึก อะไร อย่าง นั้น รุงรัง เปลา่ ๆ ฉัน ตาม ตรง ๆ
จะ ตอบ ตรง ๆ หน่อย ก็ ไม่ได้ ต้อง เล่น ลำบัด ลำนวน ทำให้
เสีย เวลา เปลา่ ๆ

ห้อย

คุณ เอง แทะละ พุด ให้ เสีย เวลา เปลา่ ๆ นายทองดี เขา คอย
จะ ติด ม่าน อยู่ นั้น ก็ มา มัว พุด เสีย อย่าง นี้ เมื่อไร งาน จะ แล้ว

พระยาครี

เออ ! ข้อ นี้ ก็ จริง ถ้า หล่น พุด ถูก ถูก เช่น นี้ ฉัน จะ เกียง

ทำไม ส่ง ม่าน มา ลี (รับ ม่าน จาก คุณหญิง ไปส่ง ให้
นายทองดี) เจ้าทองดี ตัด ก็ ตัด เสีย เอะ

ทองดี

ขอรับ (ตัด ม่าน ต่อไป)

พระยาศรี

เมื่อแต่ ก็นั้น พุด ยัง ค้าง อยู่ ฉัน ถาม หล่อน ว่า ทำไม จึง ซ้ำ
 หล่อน ไม่ ควร จะ เล่น โวหาร ให้ เปลือง เวลา นี่แหละ เขา จึง
 ว่า ผู้หญิง เข้าใจ ไม่ได้ เลย ว่า การ เสีย เวลา ทำให้ เสีย ประ
 โยชน์ มาก อย่างไร ที่ ถูก หล่อน ควร จะ ตอบ ไป ตาม ความ
 ที่ เป็นจริง ว่า ข้อ ๑ คือ อย่าง นั้น ๆ ข้อ ๒ คือ อย่าง นั้น ๆ
 ข้อ ๓ คือ อย่าง นั้น ๆ

ห้อย

ข้อ ๑ คือ คุณ พึ่ง จะเอา ม่าน ผืน นั้น มา ส่ง ให้ ตี ฉัน เมื่อ แต่ ก็นั้น
 ข้อ ๒ แม่ขจร เขา มา ขอ ยืม จักร เย็บ ผ้า ไป ตีฉัน ต้อง เย็บ

ด้วยมือ ข้อ ๓ ดิฉันมีธุระจะต้องไปดูแลการในโรงครัว
จะมามัวเสียเวลาพูดเบื้อยอยู่ที่นี้ไม่ได้

พระยาครี

นี่เช่นนี้ อ้ายข้อ ๓ นั้นมันไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องม่านเลย
เอามาพูดทำไม

ห้อย

เพราะมันเป็นความจริงเช่นนั้น (ตั้งท่าจะไป)

พระยาครี

เดี๋ยวก่อน เลือ ยูนิฟอม ของฉันติดบ่าไว้แล้วหรือ เดี๋ยว
ก็จะลืมเสียอย่างคราวงานเฉลิมอีก

ห้อย

ยังไม่ได้ติด

พระยาครี

นี่! เป็นเช่นนี้ ทำไมหล่อนไม่ติดไว้ให้เสร็จ

ห้อย

ข้อ ๑ เพราะคุณ ได้สั่งไว้ให้แม่ น้อย เป็น น้า ที่ จัด เลื่อ ผ้า
 ข้อ ๒ ถ้า ดินน์ จะ ไป ตัด ก็ จะ ว่า ดินน์ แก่งแย่ง หึง ทวงอะไร
 ต่อ อะไร ไป อีก ข้อ ๓ แม่ น้อย เขาก็ ไม่ อยาก พัง เสี่ยง
 ดินน์ เลย ดินน์ จะ พุด จา ตัก เตือน อะไร เขาก็ ทำ หน้า เจ้า
 หน้า งอ จน ดินน์ ขี้ คร้าน จะ พุด เลื่อ อีก แล้ว ข้อ ๔ -

พระยา ศรี

(โยกมือ) พอ ที! พอ ที! หล่อน อธิบาย แจ่มแจ้งพอแล้ว

ห้อย

ยังไม่หมด เนื้อ ความ ข้อ ๔ คือ เลื่อ ของ คุณ ส่ง ไฟ ฟอก
 ที่ ตรง หมด ยัง ไม่ได้ คืบ มา (เดิน ออก ไป ทาง ซ้าย)

พระยา ศรี

อ้อ อ้อ! จบ กัน เลื่อ ฉ้น ไป ตัด ตรง เลื่อ หมด แล้ว จะ
 ทำ อย่างไร กัน

บุญยืน

ผมจะไปเร่งก็ได้ขอรับ

พระยาศรี

ดีที่เดี๋ยวพ่อมหาจำเริญ นั้นจะยึดกระโตเอง

ทองดี

ไม่ต้องขอรับ ผมแล้วๆ (ลงมาจากกระโต)

พระยาศรี

ถ้าเช่นนั้น นายบุญยืน ไปเร่งแล้วนั้น หน้อยจะชอบใจมาก

บุญยืน

ขอรับ (หยิบเสื้อจากหัวกวางมาสวมแล้วออกไปทางหลัง)

ทองดี

ผนังนี้จะคิดอะไร

พระยาศรี

คิดรูปหมู่ข้าราชการนี้เถอะ (หยิบรูปส่งให้นายทองดี)

๑๕

ทองดี

แถม! ออกรั้วป่านนี้ ท่านจะเยาะเอาได้ กระทบ ขอรับ ท่าน
คอยยุโรป อยู่ด้วย

พระยาครี

ก็จะทำอย่างไรได้เล่า ญูนุ่นที่มา ถ้ายเขารับว่า มัน จะไม่
ตกไม่มัว มันก็มัวไปเช่นนั้น จะทำอย่างไร

ทองดี

รูป หมู เลือบ้า ดี กว่า กระทบ ขอรับ

พระยาครี

ก็ได้เหมือนกัน เห็น จะ ค่อย ยั้ง ชั่ว

ทองดี

อย่างไร ๆ ก็ ค่อยใหม่ หนอย ขอรับ (หยิบรูปไปติด ผนังขวา
และ หา ไปติด ข้าง ซ้าย ต่อไป)

(หลวงอุดมศิริเชตร แม่ลำไย กับแม่ขจร เข้ามา

จากทาง หลังด้วยกัน หลวงอุดม แต่ง นุ่งผ้า สวม เสื้อปรกติ

แม่ลำไย แต่ง นุ่งผ้าพื้น ได้เสื้อ แล ห่มผ้า ไม่มี ถุงเท้า

รองเท้า แม่ขจร แต่ง นุ่งผ้าพื้น ได้เสื้อ หลวม ๆ ไม่ห่มผ้า

ไว้ผมมวย ถือผ้า ปูโต๊ะปักมาผืน ๑)

ขจร

นี่เจ้าคะ ผ้าปูโต๊ะ เห็น จะพอใช้ได้ (ส่งผ้าให้)

พระยาศรี

(คลี่ผ้าดู) ดีทีเดียว งามมาก นี่ฝีมือ หลานเอง หรือจะ

ขจร

เจ้าคะ บักไว้นานแล้ว ตั้งแต่อยู่ที่ โรงเรียน ราชินี แนะเจ้าคะ
คิดฝัน เก็บไว้นานแล้วยังไม่ได้ ใช้เลย เห็นว่า พอ จะใช้ได้

พระยาศรี

ยิ่ง กว่าพอใช้ได้ ดีทีเดียว ดีจริง ๆ ไม่ แกล้ง ขอ (เอา
ผ้าปูบนโต๊ะ) ถึงแม้ คอยูโรปกี้ เห็นจะไม่ดี อย่างไรของดี

๑๗

ทองดี

ขอรับ คง ชม เปาะ เปน แม่

พระยาศรี

เออ เรื่อง กุก อย่างไร คุณหลวง

หลวง อุดม

ผม ไป พุด กับ มัน แล้ว มันเล่น ตัว ว่า จะ เอา วัน ละ ๑๐ บาท
ต้อง วาง ประจำ ด้วย ถ้า ไม่ อย่าง นั้น ไม่ ยอม มา

พระยาศรี

พุด โธ่ ก็ เมื่อ มัน รับจ้าง มิสเตอร์ ชะไน เตอร์ อยู่นั้น เขา
ให้ มัน เดือน ละ ๒๕ บาท เท่านั้น เอง ไม่ ใช่ ฤา

หลวง อุดม

ขอรับ แต่ เดียว นี้ มัน เกิด เปน คน สำคัญ ขึ้น เสีย แล้ว ตั้ง
แต่ มัน ตัด เบี้ย แล้ว ก็ ดู ภูมิ ขึ้น ยัง เดียว นี้ มัน ว่า มัน ได้

แปลน กรรมกร จื่อ ปอ เสีย ขึ้น แล้ว . มัน แปลน คน สำคัญ ขึ้น
กว่า แต่ ก่อน มาก จะ ร้อ จ้าง อย่าง กุ๊ อี้ก ไม่ได้

พระยา ศรี

ฮือ ! อ้าย มัน หรือ ก็ บัด ประตุ ค้า ได้ จริง ๆ ด้วย ก็ เห็น จะ
ต้อง ยอม มัน

ลำไย

จะ ยอม มัน ทำไม อะ เจ้า คุณ เรา ไม่ ควร จะ ร้อ คน อย่าง มัน

พระยา ศรี

พุท ไร่ แม่ ลำไย ไม่ ร้อ มัน จะ ทำ อย่างไร เสา ใน เมือง
ศรี ภิมย์ ก็มี อ้าย เก้า คน เดียว ที่ ทำ เครื่อง ฝรั่ง แปลน ครั้น
เรา จะ ไม่มี เครื่อง ฝรั่ง ให้ ท่าน เดียว หรือ ก็ ไม่ได้ ดู จะ แปลน
การ เสีย ไป เรา ยิ่ง อยาก จะ ให้ ท่าน มา พบ แต่ ของ ดี ๆ ทั้ง นั้น

ทองดี

จริง นะ ขอรบ ท่าน คอย ยุโรป อยู่ ด้วย

๑๖

ลำไย

ที่เจ้าคุณว่าใน เมืองนี้มี แต่เจ๊ก เก้า คนเดียวที่ทักกับเจ้าฝรั่ง
เป่น นั้น เป่น การ คลาด เคลื่อน ไป หน่อย ยังมี คน ทำได้
อีกคน ๑ บางทีจะดี กว่า เจ๊ก เก้า อีก

พระยา ศรี

ถ้าหาก คน เช่น นั้น มาได้ ฉัน จะ ไหว้ ที่ หนึ่ง ที่ เดียว

ลำไย

ขยี้ นี้ แล้ว เจ้าคะ (ชี้ แม่ ขจร)

พระยา ศรี

แม่ ขจร ฤา อ้อ! หล่อน ทำ เครื่อง ฝรั่ง เป่น ฤา

ขจร

เจ้าคะ

พระยา ศรี

แม่คุณ! ช่วงเก่งจริง ๆ ตูมีวิชาอบข้าง ควร ไหว้ ที่ หนึ่งจริง

๒๐

ขจร

อัย เจ้า คุณ ละก็

พระยา ศรี

ไม่เป็นไร มิได้

ขจร

ดิฉัน ก็ พอ จะ ทำ ได้ สัก สิ่ง สอง สิ่ง เท่านั้น ไม่ดิบไม่ตี
ปานใด

พระยา ศรี

เถอะ หล่อน พอ ให้ มี เครื่อง ฝรั่ง ก็ แล้ว กัน อย่าให้ ท่าน
ทรง ดี ได้ ว่า เรา ทำ เครื่อง ท่าน กิน ไม่ได้

ทองดี

จริง ขอรับ อย่างไร ๆ ควร มี เครื่อง ฝรั่ง ท่าน คอ ยูโรเป
อยู่ คง ไป รด อย่าง นั้น เป็น แน่

พระยา ศรี

เสมียง อาหาร อะไร หล่อน ทำ ได้ แล้ว ๆ แม่ ขจร

ขจร

ดิฉัน ไปจ่าย ตลาด มา พร้อม กับ คุณ หลวง กับ แม่ ลำไย หา
ของ มา ได้ พอ ๆ อยู่ แล้ว เจ้าคะ

พระยาศรี

ดี ที่ เตียว สิงเคราะห์ หน้อย เกอะ

หลวง อุดม

(พูด กับ ภรรยา) ฉัน บอกให้ เขา ขน ไป ที่ ครัว แล้ว

ลำไย

ถ้า อย่าง นั้น ไป ครัว เกอะ แม่ ขจร

พระยาศรี

เตียว แม่ ลำไย ช่วย คุณ แล จัด ใน ห้อง ประทม หน้อย เกอะ คุณ
ให้ เรียบ ร้อย ถ้า ขาด เหลือ อะไร โปรด บอก ฉัน ด้วย

ลำไย

ถ้า เช่น นั้น แม่ ขจร หล่อน ไป ครัว สิ ฉัน จะ ไป ทาง นี้ (ลำไย
ออกไป ทาง ขวา ขจร ทาง ซ้าย)

พระยาศรี

รูป ติด แล้ว หรือ

ทองดี

แล้ว ขอ รั้ง

พระยาศรี

มา ช่วย กัน จัด เก้าอ* เถอะ (พระ ยา ศรี กับ ทองดี จัด เก้าอ*
หันหน้า ล้อม โต๊ะ)

หลวงอุดม

อย่าง นั้น ตู* มัน ไม่ เก่ อย่าง นี้ ดี กว่า (จับ เก้าอ* หัน ซ้าย
เข้า ทา โต๊ะ)

พระยาศรี

ดี ที่ ได้ ยว

ทองดี

ดู ค่อย คง แผลน ญโรบ ทยอย

(นายบุญยืน เข้า มา จาก ทางหลัง ถือ เลื่อ มา ด้วย ตัว ๑)

๒๓

พระยาศรี

เออ! เลือ ฉั้น ๆ

บุญยืน

ขอ รบิ แต่เห็น จะใช้ไม่ได้

พระยาศรี

อ้าว ทำไม เล่า

บุญยืน

เมื่อผม ไปที่ ตราง งาม ได้ ความว่า เลือ ได้ เค้า ฟัง ส่ง ไป
เมื่อ เช้านี้ เขายัง ไม่ได้ ลง มือ ฟอก ผม ก็ เร่ง ให้ เขา
ฟอก ขึ้น ตัว ๑ ฟอก ฟอก แล้ว ก็ รีบ วิต เดวี่ ค ร้อน ไป หน่อย
คน วิต มัน สะพร่าว ก็ เลย เป็น อย่างนี้ (คลี่ เลือ ให้ ดู มี รอย

ไหม ไหว่ กลาง หลัง)

พระยาศรี

โอ๊ะ! อนิจจัง อนิจจา ตัด ใหม่ ๆ เจ็ก เขา เป็น ต้า ละ ๓ บาท ก็
ตัว อื่น ๆ เล่า

บุญยืน

ยัง ฟอก อยู่ ขอรับ

พระยาศรี

อ้อ ต้อง คิด อ่าน เตรียม เพื่อ เหลือ เมื่อ ชาติไว้ (ตะโกน)
 เฮ้ย! อ้ายมั่ง (อ้ายมั่ง ออก มา จาก ทาง ซ้าย) นี่ แนะ
 ไปบอกแม่น้อย ว่า ให้ เตรียม เครื่อง เลือ ม้า ของ ข้าไว้ (อ้ายมั่ง
กลับ เข้า ไป) ดี เหมือน กัน แต่ง เลือ ม้า ตุ๋น ค่อย เป็น หนุม
 เปน แน่น ขึ้น (อ้ายมั่ง ออก มา อีก) อะไรวะ

มั่ง

นาย ให้ ตาม ว่า จะ แต่ง เต็ม ยก หรือ ครึ่ง ยก

พระยาศรี

เครื่อง สนาม ะ (มั่ง ออก ไป) เออ แล้ว เรื่อง ที่ จะ ให้
 เลือ ม้า ไป เปน กอง เกียรติยศ คุณหลวง สั่ง แล้ว ฤา

หลวงอุดม

ผม บอก ขุนวิเศษ ให้ จัดการ นัดแนะ กัน อยู่ แล้ว

พระยาศรี

หวังใจว่า จะได้ ทนาย คน (อ้ายมั่ง ออก มา อีก) อะไ
 อีก เต่า

มั่ง

กางเกง สั้น หรือ ยาว

พระยาศรี

อู่วะ ! เครื่อง สนาม กางเกง ยาว มี หรือ ะ (มั่ง เข้าไป)
 อย่าง ไ้ ๆ ควร ให้ ดู เปน ทมวด หน้อย จะ ดี ตาม ที่ ผม
 สังกะต ๆ มา แล้ว - (มั่ง กลับ ออก มา อีก) เอา อีก อะไ
 อีก เต่า ะ

มั่ง

คิด บ่า หรือ ไม่ คิด

พระยาศรี

อ้าย สันตาน คิด สวะ เท่า ่นั ก็ ต้อง ถาม ด้วย

๒๒

มั่ง

นายให้มา ถามนี้ ขอรับ (เข้าไป)

พระยาครี

บอกว่าคุณเอา เอะ อ้าย บ่าว ผม แต่ละคน ๆ มัน คล้าย ถึง
มากกว่า มนุษย์ ใช้มัน ช่าง ลำบาก เสีย จริง ๆ ดี เคยจะให้
ตก นรก เอะ (อ้ายมั่ง ออกมา) มาอีก มาทำไม จะมา
ถาม ร่ำ ร่ำไร อะไร อีก อ้าย ระวัง

มั่ง

นายให้มา เรียนได้เท่า ว่า บ้า คิดไม่ได้

พระยาครี

ทำไม คิดไม่ได้ มัน เป็น อย่างไร

มั่ง

มันไม่มี

พระยาครี

ไม่มี อะไร

๒๗

มั่ง

ไม่มีข้า

พระยาคร

อะไรไม่มีข้า

มั่ง

ไม่มี

พระยาคร

ทำไมไม่มี

มั่ง

ไม่มี

พระยาคร

จบกัน ผมวันนี้พระเดวาร์ เข้า เสีย แล้ว ตกกลง เครื่อง แต่งตัว
อย่างไร ๆ เผลอ อันไม่มีหมด จะต้อง เปลี่ยอ ย ภายไป รับ เล็ดจ

ทองดี

ไม่ได้สิ ขอรบได้เท่า ท่าน ยิง คอยยุโรป อยู่ด้วย

บุญยืน

ผมจะไป เร่ง เลื่อ ที่ เรือน จำ อึก บางที่ บ้าน นี้ จะ แล้วย บ้าง

พระยาศรี

บางที่ จะ ไหว เลื่อ อึก แล้วย บ้าง ก็ เป็น ได้

บุญยืน

ผม กำ ซับ กำ ซา ไ่ว แขง แวง แล้วย ว่า ถ้า ทำ ไหว อึก ตัว ๑ จะ
เขียน ๑๐ ที่

พระยาศรี

จะ เป็น ประโยชน์ อะไร เขียน อ้าย นักโทษ แล้วย จะ ทำ ให้ เลื่อ
ฉนั้น หาย ไหว ได้ ฤา

บุญยืน

ผม จะ ไป ดู ที่ (ออก ไป ทาง หลัง)

(ขุน วิเศษ ศรี ชันท์ เข้า มา จาก ทาง ซ้าง หลัง ขุน
วิเศษ แต่ง เครื่อง เลื่อ บ้า พัน แชน เหลือง มือ ถือ กระ ดาษ
แผ่น ๑)

พระยาครี

อ้อ ท่าน ขุน อย่างไร จัดการ รวบรวม เลือบบ้าได้ดัก เท่าไร

ขุนวิเศษ

อยู่ข้าง จะลำบาก หน่อย ขอรับ เพราะว่า—

มิ่ง

(ลลิต พระยาครี และ พุด ซ้อน ขึ้น มา) ถ้า อย่างนั้น บ้าไม่

ต้อง คิด หรือ ขอรับ

พระยาครี

อ้อวะ! อ้ายผีทเลนี้ ไม่รู้จัก จบเลย ไป!

มิ่ง

ไม่ต้อง คิด ฤา

พระยาครี

ก็ไม่มี บ้า จะเอา อะไร คิดได้เล่า มิ่ง ละ ก็ ไม่มี คอมน มั่น
เซ็นลั อย่างนี้

๓๐

มั่ง

พุกโธ่ นายไซให้ผมมา เรียน แล้วได้เท่า จะว่าผม เป็น
มันเทศ อย่างไร

พระยาศรี

กูว่า มั่ง เมื่อไร ว่ามันเทศ กูว่า มั่ง นะไม่มี คอมมันเซ็นส์

มั่ง

มันเทศ หรือ มันเซ็น อะไร ผมก็ไม่ ซ้ำทราบ แต่ นายให้ผม มา
เรียน เช่นนั้น

พระยาศรี

พอแล้ว เข้าใจดีแล้ว มั่ง นะไป ได้ (อ้ายมั่ง ออกไป)
อย่างไร ท่าน ขุน

ขุนวิเศษ

คามัน ยากหน่อย ขอ รับ เพราะ เวลา น้อย แต่เห็น จะได้
ไป เข้าแถว ลัก ๑๔ หรือ ๑๕ คน

๓๑

พระยา ศรี

พูดโอ้ หยิบมือเดียวเท่านั้นเอง

ขุน วิเศษ

ก็จะทำอย่างไรเล่า ขอรับ ต้องจัดไป ตาม มี ตาม เกิด

(อ้าย มั่ง ออก มา อีก)

พระยา ศรี

มาอีก ! มา ทำไม

มั่ง

คุณขจร ให้มา เรียน คุณ หลวง ว่า มันเซ็น ทำไม ไม่ เห็น ส่ง ไป
ที่ ครว

พระ ยา ศรี

อะไร นะ

มั่ง

คุณขจร ว่า มันเซ็น ทำไม ยัง ไม่ ส่ง ไป ที่ ครว

พระ ยาศรี

นี่อะไรกัน อ้ายนี้บ้า หรืออย่างไร

มั่ง

คุณขจร ว่าไม่มี มันเซ็น จะ ทำ เครื่อง ฝรั่ง

หลวง อุดม

อ้อ ! มันเทศ นะ ฤ

มั่ง

นั่น ๆ ๆ ๆ !

พระ ยาศรี

ซี ๆ พูด ภาษา หมา อะไรไม่รู้

หลวง อุดม

ออกไป ตามผู้ใหญ่อิน ตูลี ฉันให้ผู้ใหญ่อิน เขามา (อ้าย
มั่ง ออกไป ทาง ข้าง หลัง)

ขจร

(ไผ่ ประตุ ขวา) เจ้าคุณ ค่ะ ข้า บัญเจ้าคุณให้ ใครไป ทามา

๓๓

พระยาครี

ให้อ้าย มั่งไปหา

ขจร

คุณสิเจ้าคะ จะเอามาให้เจ้านายท่านดูพระองค์อย่างไร
(ยื่น อับให้อับ ๑)

พระยาครี

เฮ้ ! นั่นชำบู่อะไรกัน (รับมาเปิดฝาตม) ฮี ! กลิ่น
กล้าจริง ชำบู่อะไรกัน อ้าย มั่ง ! (อ้ายมั่ง กลับเข้ามา)
นี่มั่งไป ได้ชำบู่มาจากไหน

มั่ง

ผมไปหาที่ตลาดไม่ได้ ผมก็แวะเข้าไปที่บ้านคุณสังข์
เห็นท่านโก้ ๆ คงมีชำบู่ใช้ ผมก็ไปขอชำบู่ นั้นมาจาก
เจ้าแ้ว

พระยาศรี

ฮี้ ! พิถีพิถันจริง แม่ขจร ชนิดนี้เขาเรียก ซ่าบู่อะไร

ขจร

เขาเรียกว่า คาบอกลีค สำหรับใช้ ถูหมา เเคราะห์ดี พะเอิน
แม่ตำไย นึกสงไสยเอาไป ให้ตีฉันดู

พระยาศรี

ตายจริง ! อ้ายมั่ง มั่ง ! อ้ายบ่าว ขายนาย มั่ง จะทำ กุติตตจริง
ละไหมล่ะ เอา ซ่าบู่หมา มาให้เจ้านาย ถูพระองค์ก็ได้ อ้าย
ระยำ ! (เตะ อ้ายมั่ง ๆ หนี ออกไป จาก ห้อง)

ทองดี

แหม ! เเคราะห์ดีจริง ๆ คุณขจร ตรวจตรา เสีย ก่อน ถ้ามีฉัน
ทิ้งไว้ ให้ทรง ละ ก็ แย่ ที่เดียว ท่าน ยี่ง คอยยุโรป อยู่ด้วย

พระยาศรี

ก็ นี่ จะ ทำ อย่างไร กัน

๓๕

ขจร

ดิฉัน มีชายู่ที่พอจะใช้ได้ ให้ ไปเอาที่บ้านแล้ว ประเดี๋ยวมา

พระยาศรี

อื่น ๆ เรียบร้อยดี แล้ว หรือ แม่ขจร

ขจร

เจ้าคะ ก็ เรียบร้อยดี แต่เตียง ปุ่กระดานไว้ ดิฉัน ให้เขา
ออก เลีย แล้ว

ทองดี

ถูก ขอรับ ท่าน คอยยุโรป คงโปรดเตียงให้เป็น สะปรัง

ขจร

ผ้า ปู่ผ้า คลุม ก็ เรียบ ร้อย ดี หมอน อยู่ข้าง จะแขงไป ดิฉัน
ให้ แม่ลำไย ยัดใหม่

พระยาศรี

ดีแล้ว ดีแล้ว ขอบใจ หล่อน ทั้ง แม่ลำไย ด้วย

๓๖

ขจร

การ อย่างนี้ ก็ ต้อง ช่วย กัน สิเจ้าคะ ตัดสิน จะไป ตุงงานต่อไป
(เข้าไปทาง ขวา)

(นายร้อยเอก ขุนอภัยสรเพลิง เข้า มา ทางหลัง
แต่ง เครื่อง ทหาร เลื่อ เทา บ่าสี บาน เย็น กาง เกง ขา พอง
สนับ แข้ง และ เกือก สีนํ้าตาล)

พระยาครี .

อ้อ ท่าน ขุน ไปโรง ทหาร มา แล้ว ฤ

ขุนอภัย

ไปแล้ว ขอ รับ ซอบกต จริง ๆ

พระยาครี

เปน อย่างไร

ขุนอภัย

คุณหลวงณรงค์ บอก ว่า ไม่ ได้ รับ คำสั่ง จาก กองพล เลย แต่

ไม่เพียงเท่านั้น ยังบอกต่อไปว่า ได้ข่าวว่า เลดี้ ถึง นครสวรรค์ หลายวันแล้ว จะ ประทับ อยู่ ราว สาม สัปดาห์ แล้ว ก็ จะ เลดี้ ล่อง กลับ ทาง เรือ

พระยาศรี

ฮะ! ผิด ไป ละ ข่าว ของ คุณหลวงจนรงค์ คง จะ ไม่ สด เหมือน ของ ผม เป็น แน่ ผม รับ โทรเลข เมื่อ เข้า นี้ เอง นี้ นะ

ขุนอภัย

จากไหน ขอรับ

พระยาศรี

จากปากน้ำโพ ไม่ได้ ลง ชื่อ ใคร ผม ก็ เข้าใจ ว่า คง เป็น เทศา หรือ ปลัด เทศา ลัง มา นั้น แหละ

ขุนอภัย

ขอบกล ขอรับ ขอบกล มาก ทำไม ทาง ทหาร จะ ไม่ บอก มา ให้ รู้ กัน

๓๘

พระยาศรี

จะ เป็น ด้วย ไม่ เกี่ยว แก่ การ ทหาร กระจมั่ง

ขุนอภัย

ถึง กระจมั่ง ก็ ควร จะ ขอก มา ให้ ทราบ ไว้

พระยาศรี

อย่างไร ๆ ผม ต้อง เตรียม ไว้ พร้อม ก่อน

(นายสังข์ เข้ามา จาก ทางหลัง แต่งตามปรกติ)

พระยาศรี

อย่างไร ร้าง เอตเวร็ด แล้ว ฤา

สังข์

แล้ว ขอรับ แต่ ยุ่ง อยู่ หน่อย ไม่มี เวลา ตรวจ ผม ร้าง พลาถ
ทั้ง คดี พลาถ ด้วย เพราะ ฉนั้น ถ้า มี ผิด พลาถ ไป บ้าง ขอ

ประทานโทษ นะ ขอรับ

พระยาศรี

ไม่เป็นไร มิ ได้ (รับกระตาศ จาก นายสังข์) คอยฟัง หน่อย

๓๘

ผม จะ ลอง อ่าน ดู จะ ได้ ค่ะ ว่าง ๆ ไร (อ่าน) “ข้า พระ
พุทธเจ้าได้ รับ ฉันทา นุมนัต ของ ข้า ราชการ บรรดา ที่ ประ จำ รับ
ราช การ อยู่ ณ คดี อาญา ระหว่าง พนักงาน รักษา พระ อัย การ
โจทย นายโพ นายไทร จำเลย ” - ”

สังข์

ผิด เสีย แล้ว ขอรับ ผม ชี้ต แดง แล้ว เจ้า คุณ ต้อง อ่าน ข้าม
ไป สิ ขอรับ ผม ทา กระ ตา ษ เปลา่ ไม่ ท้น จึง ร้าง ลง ไป บน
บรรทัด เก่า

พระยาศรี

ชี้ต แดง ไม่ อ่าน นะ

สังข์

ขอรับ ชี้ต แดง แปลว่า ไม่ ไร

พระยาศรี

(อ่าน) “ข้า ราช การ บรรดา ที่ ประ จำ รับ ราช การ อยู่ ณ
เมือง ศรี ภิมย์ เพื่อ ขอ ประ ทาน กราบ ทูล แล่ ดง ความ ขึ้น

ชม ยินดี ปรีดาปราโมทย์” (พูด) เอ๊ะ! ดูหลาย อย่าง
นักนี่คุณ

สังข์

ตัด “ปรีดาปราโมทย์” เสียก็ได้

พระยาศรี

ตัด “ชื่นชมยินดี” จะดีกว่า กระจ่าง ตุ่มัน เป็น คำธรรม
ตา ๆ อยู่

หลวง อุตม

ผมเห็น “ชื่นชมยินดี” ดูเข้าที่ กว่า “ปรีดาปราโมทย์”
ดู เป็น รุ่ม เก่า ๆ อย่างไร อยู่

ทองดี

จริง ขอรับ ท่าน คอยูโรป อยู่ด้วย

พระยาศรี

ถ้า อย่าง นั้น คง “ชื่นชมยินดี” ไว้ ตัด “ปรีดาปรา

โมทย์” ออกเสียง (อ่าน) “ขอประทาน กราบทูล แสดง
ความ ชื่น ชม ยินดี ในการ ที่ ได้ ผู้ พระ บาท ได้ ทรง พระ
อุสาห์ เล็ดจ มา จน ถึง เมือง ศรี ภิมย์นี้ ข้า พระพุทธ เจ้า ทั้ง
หลาย พร้อม กัน มี ความ ยินดี มอม หน้า ต่าย่อง เข้า ไป ถึง ใน
บ้าน นาย แดง-” (พูด) เอ๊ะ! ผิด อีก แล้ว กระจ มัง

สังข์

ชืด แดง ไม่ใช่ หรือ ขอรับ

พระยาศรี

ชืด น้ำ เงิน

สังข์

น้ำ เงิน ก็ ขำ เหมือน กัน ขอรับ

พระยาศรี

อ้อ! แดง หรือ น้ำ เงิน แปล ว่า ไม่ อ่าน เหมือน กัน เข้าใจ ละ
(อ่าน) “มี ความ ยินดี ถวาย คำนี้ รับ เล็ดจ ได้ ผู้ พระบาท
ด้วย ความ เต็มใจ-” (พูด) เอ๊ะ! ที่ นี้ ตอน นี้

หลวง อุดม

เลี้ยงไก่ เจียม ที เตียว ขอรับ

ทองดี

เหมาะ นึก ท่าน คอ ยุโรป

พระยาศรี

(อ่าน) “ถวายคำนับ รับเสด็จได้ผ้า พระ บาท ด้วย ความ
เต็มใจ ข้า พระ พุทฺธ เจ้า มา ว่า ลัก ถึง พระ อุลาส ของ ไค้ผ้า
พระ บาท ที่ได้เสด็จ ไป ศึกษา วิชา การ ณ ทวีป ยุโรป ได้
ทรง พระ สติ บัญญา สามารถ ทรง รอบ รู้ ใน ทาง ลัก ทรัพย์ และ
ทำ ร้าย เจ้า ทรัพย์ โดย อา การ อัน ทา รุญ-”

สังข์

ไม่ใช่ ขอรับ! แล้ว กัน ไค้ ท้าว ทำไม อ่าน เรื่อยไป อย่าง นั้น
ซัด แดง ซัด น้ำ เงิน ไม่ใช่ อย่างไร เล่า ขอรับ

พระยาศรี

มี ไม่ใช่ แดง ไม่ใช่ น้ำ เงิน ซัด ต่ำ

๔๓

ตั้งข

ดำ ก็ เหมือน กัน แทะละ ขอรบ

พระยาครี

ก็ คุณใช้ ดินสอ หลายดี นึกนี้ ผมก็ ฉงน ดี

(นาย ร้อยโท บาง นาย ตำรวจ ภูธร เข้ามา ทางหลัง

แต่ง เครื่อง ตำรวจ ภูธร เลื่อเทา กางเกง ดำ สนับ แข้ง

แตะ เกือก สี น้ำตาล)

พระยา ครี

อะไร

ร, ท, บาง

มี คน ๆ หนึ่ง ประพฤติ ชอบกต มาก มายืน มอง ๆ ที่

น่าจวน นี้ แล้ว ก็หัวเราะ กัก ๆ

พระยา ครี

บ้าๆ

ท,ว, บาง

ไม่บ้า พุดจา ก็ เป็น เรื่อง เป็นราว ผม เห็น ท่าทางชอบกล
 ลังให้ตำรวจ จับ ก็บอก ว่าไม่ ต้องจับ แล้ว เดิน เข้า มา ทา
 ผม ดี ๆ ผม ชัก ตุ ว่า ต้องการ อะไร ก็หัวเราะ ก๊ก ๆ แล้ว
 บอก ว่า อยาก จะ ได้ พบ ได้ ทั่ว ลัก หน่อย

พระยาศรี

มี ธุระอะไร

ร, ท, บาง

ผม ถาม แล้ว ตอบว่า มี ธุระ แต่ จะ ต้อง บอก แก่ ได้ ทั่ว เอง

พระยาศรี

เฮ้! คั่นใน เนื้อ ตัว แล้วๆ มี อะไร -

ร, ท, บาง

คั่น แล้ว ไม่มี ล่า ตรา วุฑ ะไร เลย

พระยาศรี

บอก ชื่อ หรือ เปล่า

ร, ท, บาง

ไม่ยอมบอก บอกว่าใต้เท้าเห็นคง รู้จัก ให้การแต่ว่า
เป็น พลเรือน ชาว บางกอก พอ มี อัจจะกิน ที่มานี้มาเที่ยว
แต่ มี ฐานะ นิดเดียวที่จะ ขอ มาเรียนใต้เท้าเท่านั้น

พระยาศรี

ขอ บกล ไป ทาตัว เข้ามา นี้ที่ฤฯ

(นายร้อยโทบางออกไป ที่มูข พัก หน้าไปข้างนอก

จึง มี ตำรวจ ภูธร คน ๑ คุม ตัว นายชั้น เข้ามา ทาง หลัง นาย

ร้อยโท บาง กำกับ เข้ามา ใน ห้อง นายชั้น แต่งตัวอย่างเก๋

นุ่ง ผ้าม่วง ลี ชมภู กุญแจ ร่องเท้า เลื่อ ก็ ลี ชมภู หมวก

สัก กระ หลาด ชาว ขอบ แดง พอ เข้า มา ถึง ใน ห้อง คำ นัย

พระยาศรี แล้ว หัวเราะ)

พระยา ศรี

อ้าย ชั้น ! หมายถึงใคร

ชั้น

ผมเองชอบ (พุดกับข้าราชการอื่น ๆ) ผมน้องภรรยา
ของ เจ้า คุณศรี หรือ ถ้าจะ พุดให้ ถูก ก็ว่า น้องภรรยา เก่า
เพราะ ท่านได้ ทั้ง พี่สาว ผม เสีย เมื่อสามเดือน นี้เอง

พระยา ศรี

ทำไม ต้อง มาโฆษณา ที่ นี้ ด้วย ก็ ไม่รู้ ได้

ชั้น

ได้เท่าไร ชอบ หรือ ชอบ ถ้า เช่นนั้น ผมขอ อภัยโทษ

พระยา ศรี

เฮ็ง มีอะไร อะไร ก็พุดมา ถ้า จะมา ล้อ ขำเล่น เท่า นั้น ละ ก็
ไล่ ทัวไป ขำมี ธุระ จะ ต้อง จัด เตรียม การรับ เลี้ยง -

ชั้น

(หัวเราะ) ฮะ ๆ ฮะ ๆ อร่อย เหลือ เกิน

พระยา ศรี

อ้าย นี้ บ้ากระ มั่ง ทื่อ

๔๗

ชั้น

ไม่ต้องเตรียมก็ได้ ขอรับ (หัวเราะ อีก)

พระยาศรี

กงการ อะไร ของ เอ็ง

ชั้น

(หัวเราะ) เพราะ การ ของ ผม ๆ จึง พุด ผม แทะละ เป็น ตัว
การ สะ ๆ สะ ๆ

พระยาศรี

เป็น ตัว การ อย่างไร

ชั้น

ผม เอง เป็น ผู้ส่งโทรเลข มา จาก ปากน้ำโพ

พระยาศรี

อะ! อะไรนะ

ชั้น

ผมเอง เป็นผู้ส่งโทรเลข มา สั่งให้เจ้าคุณ เตรียม การ รัชเสด็จ
 รีด ท่อง อะไร ๆ ที่จริง พระ องค์ท่าน เสด็จลง เรือ ล่องไป ปาก
 น้ำโพ แต่ เมื่อ เข้า น้ แล้ว

(ทุก คน พา กัน ตกตลิ่ง นาย ชั้น เห็นได้ ช่อง ก็ ออก
 เบ็ด หนี ไปทาง หลัง ตำรวจภูธร ตั้ง ทำ จะไป นายสังข์ยกมือ
 ห้ามไว้)

สังข์

ช้า ก่อน อย่า วุ่นวาย ไป เลย คุณบาง จัดการ ให้ ใคร ตามไป
 ถ้าไม่ ไป ก่อ เหตุ อะไร ชั้น อีก ก็ อย่า ไป ข่ม ไป กุม ก็ ดี กว่า

พระยาครี

เอ๊ะ ! ทำไม คุณ พุด เช่น นั้น

สังข์

ขอ ให้ ได้ เท่า ครอบ คุ ให้ ดี หน่อย อ้าย เรื่อง นี้ ถ้า แข็ง แข้
 มาก เภา ก็ จะ ยิ่ง อาย มาก เพราะ เรา แพ้ รู้ มัน เติม ตัว มัน ทำ

เสีย ราบไม่มี ทาง กระตัก ที่ เดี่ยว จะจับ ตัว มันก็ จะ ต้อง พ้อง
จะ พ้อง มัน ว่า กระไร

ขุนวิเศษ

พ้องว่า ปลอมโทรเลขไม่ได้ ฤ

สังข์

ทำไม มัน ลง ชื่อใคร ปลอม มา หรือ ขอรับ

พระยา ศรี

เปล่า ไม่ได้ลงชื่อใคร

สังข์

นั่น ! จะจับ มัน ชื่อนั้นก็ ไม่ ถนัด เสียแล้ว จะ พ้อง มัน ว่า กระ
ไร พ้องว่า มัน หลอก เรา จน เรา พา กัน บัดชย เชื่อ มันไป ฤ

พระยา ศรี

ขอบกล ! ขอบกล !

ร.ท. บาง

จะโปรดให้ผม ทำ อย่างไร

พระยา ศรี

ถ้าจัด การให้มัน ขึ้น รถไฟไป เสียได้ละ เบน ดี

ร.ท. บาง

ขอรับ ผม จะพยายาม จัด การ (ออกไป ทาง หลัง พล
ตำรวจ ไป ด้วย

พระยา ศรี

อ้าย นั้นมันก็ ทำสำหรับ แก่ แค้น แทนพี่สาวมันเท่า นั้นเอง เสีย
ที่มันจริง ๆ นะ ผ่า ซิ

สังข์

ก็ นึก ว่า ชื่อ ความรู้ ไวกี้ แล้ว กัน ขอรับ

ขุน อภัย

ผม ว่า แล้ว ไหม ละ ดู มัน อย่างไร ๆ อยู่

หลวง อุดม

แต่ถ้าจะไม่เชื่อ โทรเลข เมื่อท่านเสด็จ มาจริง ๆ เราก็แยก
เท่า นั้น เอง

ขุน วิเศษ

ถ้าช่วยว่าเสด็จ มาจริง ๆ เราไม่ได้เตรียมไว้ ก็จะไม่เวียน
ร้อยต่าง ๆ จะพา กัน ถูก ขนายนั่น

ทองดี

จริง ขอรบ ท่าน ยิง ขอยุโรป อยู่ ด้วย

(อ้าย มั่ง ออก มา จาก ทาง ซ้าย)

มั่ง

นาย ให้มา ถาม ว่า ไต้เท้า เมื่อไหร่จะเข้าไป แต่งตัว

พระยาศรี

อ้ายชาติหมา ! อ้ายกาก มนุษย์ ! ไป ให้พ้น ! ไป ! (ไล่เตะอ้ายมั่ง

ปิด ม่าน